

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce vystupující pod identitou: **A. V.**, zast. Mgr. Janem Procházkou, advokátem se sídlem v Praze, Karolinská 654/2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie**, se sídlem v Praze, Křížíkova 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2015, č. j. 1 A 57/2015 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění. Původní doba zajištění uložená rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015, č. j. KRPA-172387-20/ČJ-2015-000022, byla napadeným rozhodnutím prodloužena o 90 dnů.

V kasační stížnosti stěžovatel mimo jiné namítá, že v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu uvedl, že není splněn požadavek reálného předpokladu vyhoštění, neboť se správnímu orgánu nepodařilo ověřit u zastupitelského úřadu jeho země původu jeho totožnost, požádat o vydání náhradního cestovního dokladu a zajistit realizaci vyhoštění

do země původu. Policie nezohlednila při posuzování zákonnosti prodloužení zajištění otázku porušení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z r. 1950 (dál jen „Evropská úmluva“). Přitom posoudit otázku následného prodloužení zajištění dle stěžovatele nelze, aniž by správní orgán pominul citovaná ustanovení návratové směrnice, resp. Evropské úmluvy. Na otázku, zda lze právo EU aplikovat z úřední povinnosti, odpověděl Evropský soudní dvůr ve věci *Verholen* (rozsudek ze dne 11. 7. 1991, C-87/90, C-88/90 a C-89/90, Recueil, s.I-3757) kladně, tedy že právo EU nebrání soudu členského státu, aby se zabýval otázkou přímého účinku směrnice, stejně jako souladu vnitrostátní prováděcí právní úpravy se směrnicí i tehdy, pokud to účastník řízení výslovně nenamítal. Jde v podstatě o potvrzení možnosti soudů členských států jít nad rámec vnitrostátního procesu coby prodloužení principu přednosti a plné účinnosti práva EU. Porušení výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců, návratové směrnice i Evropské úmluvy spatřuje stěžovatel ve skutečnosti, že v čase vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v jeho případě reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu (či jiného státu) by mohlo dojít ještě v době zajištění. Pokračující zbavení osobní svobody, jejímž jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění, je proto nutné považovat za neopodstatněné, resp. svévolné.

Z článku 15 odst. 4 návratové směrnice a z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy vyplývá identický požadavek, aby k zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění došlo pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně přemístěn a orgány státu musejí s náležitou pečlivostí činit všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno. První z uvedených podmínek však v případě stěžovatele není splněna. Z rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývá, že v případě stěžovatele nebyla dosud zjištěna jeho státní příslušnost, a není tedy ani zřejmé, do kterého státu by mělo být správní vyhoštění realizováno. Ve třetím odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí sice správní orgán formálně uvádí kroky, které je zapotřebí podniknout k úspěšné realizaci správního vyhoštění stěžovatele, avšak jak je zřejmé z toho, že dosud není ověřena státní příslušnost stěžovatele, seznam těchto kroků je pouze formální a neuskutečnitelný před tímto základním ověřením.

Správní orgán v napadeném rozhodnutí naopak zcela pomíjí právě onu klíčovou část svého dalšího postupu směřujícího k realizaci správního vyhoštění stěžovatele, tedy ověření jeho státní příslušnosti. V tomto ohledu však napadené rozhodnutí neobsahuje vůbec žádné informace o tom, jak bude správní orgán postupovat, jaké kroky podnikne a jakými prostředky se pokusí státní příslušnost stěžovatele ověřit, a to včetně časové náročnosti těchto kroků. Bez takovéto úvahy jsou jakékoli další informace o potřebě získávání náhradního cestovního dokladu a dalších krocích směřujících k realizaci správního vyhoštění ryze formální a nadbytečné, jelikož bez ověření státní příslušnosti stěžovatele k těmto krokům ani nedojde.

Podle názoru stěžovatele by navíc odůvodnění prodloužení zajištění až na samotnou maximálně přípustnou délku 180 dnů mělo být podstatně důkladnější, než je tomu u odůvodnění zajištění prvotního. Jelikož se správnímu orgánu v průběhu dosavadních 90

pokračování

dnů nepodařilo ověřit státní příslušnost stěžovatele a ani v napadeném rozhodnutí neuvádí, jaké další prostředky či kroky má ještě v tomto ohledu k dispozici, je nutné se ptát, co vede správní orgán k závěru, že se ověření státní příslušnosti zdaří v dalších 90 dnech, jestliže se nezdařilo po dobu dosavadního zajištění stěžovatele. Ani v tomto ohledu však napadené rozhodnutí žádnou úvahu správního orgánu neobsahuje.

Stejně nepřipadné dle stěžovatele jsou argumenty krajského soudu uvedené v napadeném rozsudku. Závěr přijatý krajským soudem, totiž že soudu „*nepřísluší předjímat, zda se žalovanému podaří zjistit totožnost žalobce a následně kontaktovat zemi jeho původu, která ho bude ochotna přijmout*“ z hlediska přezkumu rozhodnutí správního orgánu zcela mívá to, co je smyslem činnosti soudu v této oblasti. Tímto smyslem skutečně není činit shora uvedené, tedy předjímat úspěch správního orgánu při zjišťování totožnosti stěžovatele. Smyslem činnosti soudu ve správním soudnictví je však přezkum rozhodnutí správního orgánu z hlediska žalobních bodů uplatněných žalobcem. Pokud jedním z uplatněných žalobních bodů bylo, že žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní další kroky směřující ke zjištění totožnosti stěžovatel hodlá činit a jaká bude jejich časová náročnost, pak měl soud přezkoumat rozhodnutí správního orgánu z těchto hledisek a konstatovat, zda zákonná kritéria v tomto ohledu splňuje či nikoli. Jestliže krajský soud následně v napadeném rozsudku dovodil, že „*lhůta 90 dnů, kterou si zajištěním žalobce k provedení potřebných úkonů žalovaný stanovil (...) se soudu jeví jako dostatečný prostor k provedení dalších úkonů, které by mohly vést k objasnění žalobcovy totožnosti*“, pak zcela rezignoval na svou přezkumnou roli vůči správnímu orgánu. Fakticky tak krajský soud dovolil správnímu orgánu stanovit si jakoukoli lhůtu, protože jestliže ani v rozhodnutí správního orgánu ani v napadeném rozsudku nejsou uvedeny ani příkladmo žádné úkony, které správní orgán bude k ověření totožnosti stěžovatele činit, natož jejich časová náročnost, pak posouzení, zda je lhůta 90 dnů dostatečná, je zcela svévolné a vágní, neboť se nevztahuje k ničemu konkrétnímu. Za dané situace přestává být perspektiva vyhoštění stěžovatele ve lhůtě 90 dnů reálná, a to především vzhledem k výše uvedené trvající nemožnosti činit kroky k realizaci vyhoštění stěžovatele. Zajištění stěžovatele, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu potvrzeným napadeným rozsudkem, se tak stává neslučitelné s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy a obě rozhodnutí je proto nutné pro nezákonnost zrušit.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu k dalšímu řízení, a aby zrušil rovněž napadená rozhodnutí správního orgánu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve lhůtě stanovené zdejším soudem ani následně ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.).

Kasační stížnost je dle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení

právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především považuje za nutné uvést, že totožnost stěžovatele je neznámá, tudíž nelze vycházet z toho, že se jedná o občana Lotyšska, resp. Evropské unie, jak stěžovatel namítá. Otázky související se zjišťováním totožnosti stěžovatele jsou přitom pro další vývoj této věci zcela zásadní, neboť pro pobyt občanů Evropské unie platí zcela jiný právní režim, než pro cizince ze třetích zemí.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl dne 27. 4. 2015 kontrolován hlídkou Policie ČR v Praze, ul. Krakovská, přičemž při kontrole předložil cestovní doklad a řidičský průkaz znějící na jméno A. V., nar. X, st. příslušnost X; tyto doklady, jak vyplynulo z provedených expertíz a šetření správních orgánů, byly padělané. Stěžovatel byl následně zajištěn dne 28. 4. 2015 za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že odůvodnění městského soudu je nepřezkoumatelné, neboť soud se nedostatečně zabýval posouzením, zda žalovaný dostatečně uvedl konkrétní kroky směřující ke zjištění totožnosti stěžovatele. Zdejší soud se k tomuto závěru stěžovatele nepřiklonil.

Nejvyšší správní soud v intencích své konstantní judikatury konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 29. 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, etc.). Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán striktní dispoziční zásadou. Uvedená dispoziční zásada však není účinná v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nerefletovalo na žalobní námítky a zásadní argumentaci, o kterou se opírá, pomíjelo by

pokračování

jednotlivá podání stěžovatele a námitky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Rozsudek městského soudu neshledal Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelným; o tom svědčí mimo jiné i to, že stěžovatel závěry městského soudu napadá zcela konkrétními námitkami, což by nepřezkoumatelnost rozsudku již sama o sobě zjevně znemožňovala.

Dle názoru zdejšího soudu se městský soud otázkami dalších konkrétních kroků žalovaného směřujících ke zjištění totožnosti stěžovatele dostatečně zabýval na straně 9 svého rozsudku; uvedl, že je z odůvodnění rámcově zřejmé, jaké kroky hodlá provádět za účelem úspěšné realizace správního vyhoštění, a konstatoval objektivní nemožnost žalovaného poskytnout kvalifikovaný odhad ke všem dalším krokům vztaženým ke konkrétní zemi, pokud zemi původu nezná. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že by soud rozhodnutí žalovaného z těchto hledisek nepřezkoumal.

Nejvyšší správní soud stran rozsahu konkretizování jednotlivých kroků policie odkazuje na své rozhodnutí ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, kde mimo jiné uvedl: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*

Stanovení konkrétních kroků žalovaný ve svém rozhodnutí specifikoval, a to na straně 6, byť lze připustit, že jednotlivé úkony mohly být podrobněji rozepsány a upřesněny. Nicméně nelze pominout, že je to právě stěžovatel, který stěžuje svoje správní vyhoštění, prokazuje – li se cizími a falešnými doklady a odmítal ve věci vypovídat (viz protokol o podání vysvětlení ze dne 28. 4. 2015); žalovaný nemůže dostatečně přesně v tomto případě odhadnout délku, obtížnost a nutnost jednotlivých kroků vedoucích ke správnímu vyhoštění stěžovatele, není-li možné jeho řádné ztotožnění.

Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v odůvodnění žalovaného, ani v následném přezkumu jeho rozhodnutí městským soudem, když dospěl k závěru, že samotná rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 28. 4. 2015 a o prodloužení doby zajištění ze dne 20. 10. 2015 pak z hlediska svého odůvodnění vyhovují požadavkům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 9, www.nssoud.cz, neboť žalovaný ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu svá rozhodnutí řádně odůvodnil, a to mj. s ohledem na výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění a s uvedením odhadu jejich časové náročnosti a zohlednění složitosti případu výkonu správního vyhoštění.

Hlavní námitkou stěžovatele v kasační stížnosti je námitka týkající možné realizace správního vyhoštění.

Otázkou rozhodování správního orgánu v řízení o zajištění cizince s ohledem na možnou realizaci správního vyhoštění se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, a dospěl v něm mimo jiné k těmto závěrům:

„21. Při posouzení samotné sporné právní otázky vycházel rozšířený senát z toho, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena.

Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: ...f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie).

22. Všechny zmiňované právní dokumenty zdůrazňují zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 Bozano proti Francii, ze dne 25. 3. 1995 Quinn proti Francii, ze dne 25. 6. 1996 Amuur proti Francii, ze dne 5. 2. 2002 Čonka a další proti Belgii, ze dne 27. 11. 2003 Shamsa proti Polsku, ze dne 25. 1. 2005 Singh proti ČR, ze dne 27. 1. 2008 Rashed proti ČR, ze dne 12. 2. 2009 Nolan a ostatní proti Rusku, ze dne 19. 2. 2009 A. a ostatní proti Spojenému království ad.).

23. Rovněž podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.

Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice).

24. Lze tedy dospět k závěru, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či

pokračování

omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.

27. Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“

Nejvyšší správní soud vycházel z výše uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu, neshledal však, že by neexistoval reálný předpoklad pro vyhoštění stěžovatele. Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 72/2011 - 75, „při zvažování toho, zda je možný výkon správního vyhoštění cizince, které provádí správní orgán při rozhodování o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, postačí posouzení potenciality možnosti výkonu správního vyhoštění. Skutečnost, že zajištěná osoba tvrdí, že je osobou bez státní příslušnosti, sama o sobě neznámá, že nebude možné vykonat rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, a nepředstavuje tak bez dalšího překážku k zajištění dané osoby.“ Z uvedeného vyplývá, že je možno zajistit cizince, který tvrdí, že je bez státní příslušnosti; lze tedy dozajista zajistit i cizince, který se prokazuje pozměněným cestovním pasem a padělaným řidičským průkazem, neboť i u něho je dána potencialita možnosti výkonu správního vyhoštění.

Co se týče délky zajištění, dle § 124 zákona o pobytu cizinců nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda prodloužení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že prodloužení délky zajištění bylo stanoveno přiměřeně vzhledem k nutným krokům, které žalovaný činil, aby zjistil totožnost stěžovatele. Zdejší soud znovu opakuje, že žalovaný posuzuje pouze potencialitu možnosti správního vyhoštění. Nezkoumá tedy, zda beze vší pochybnosti stihne učinit všechny nutné kroky, aby vyhoštění mohlo být realizováno, ale posuzuje, zda je v dané situaci oprávněné se domnívat, že vyhoštění ve stanovené lhůtě, případně v prodloužené lhůtě zajištění, bude moci být fakticky vykonáno, tedy, že je potenciálně možné. Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud v odůvodnění svého rozsudku pochybil, pokud dospěl k závěru, že se mu prodloužená lhůta jeví jako dostatečný prostor k provedení dalších úkonů, které by mohly vést k objasnění stěžovatelovy totožnosti, neboť se sám s tímto posouzením ztotožňuje. Nejvyšší správní soud tak neuznává stěžovatelovu

námítku, že v čase vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v jeho případě reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu (či jiného státu) by mohlo dojít ještě v době trvání zajištění.

Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který byl ve věci úspěšný, náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu